

A Nemzet Művésze díjban részesült „textilesek” 2020-ban

A Magyar Művészeti Akadémia kezdeményezésére az Országgyűlés a magyar művészeti élet kimagasló teljesítményt nyújtó, elismert képviselőinek személyes megbecsülése, méltó életkörülményeinek biztosítása céljából 2013-ban alapította a *Nemzet Művésze díjat*. A díjat minden évben a Magyar Művészeti Akadémia köztestület „születésnapján”, november 5-én adják át.

A 2020. november 5-re tervezett, VII. Nemzet Művésze díjátadó ünnepséget a járványügyi helyzetre tekintettel a Magyar Művészeti Akadémia elhalasztotta. Az ünnepséget egy későbbi alkalommal méltó körülmények között rendezik meg. A textiles szakterület művészei közül ketten részesültek a magas elismerésben.

Kovács Miklós képfestőmester a Népművészet díjkategóriában részesült a Nemzet Művésze díjban. A képfestés művelésének és társadalmi megbecsültségének megőrzése, fenntartása, és továbbadása érdekében folytatott munkássága, valamint a magyar népi kultúra ápolásának, értéktérítő gyarapításának elismeréséért kapta a kitüntetést.

Az 1878-ban alapított Kovács Képfestőműhelyt jelenleg a 92 éves Kovács Miklós működteti. A korát meghazudtoló kiállású és munkabírási mester, népi iparművész, a népművészet mestere 2019-ben, március 15-e alkalmából Kossuth díjban részesült.

Kovács Miklós 1928. április 28-án született Újkécskén (ma Tiszakécske). A család első – az ükapa által 1878-ban alapított – műhelye Kecskeméten volt (az utcát a mai napig ezért Festő utcának nevezik), majd Kiskunfélegyházán hoztak létre hasonlót. Apja 1927-ben létesítette képfestő műhelyét Tiszakécskén. Kovács Miklós képzett esztétágyosként kezdett dolgozni, azonban akkor, amikor édesapja megvette az első perrotin mintázógépet, mégis a képfestő mesterségre tért át (a forgácsolás ismerete itt is hasznára volt és van). Segédként kezdte, majd 1962-ben képfestő mestervizsgát tett. Pamut-, lenvászon, szatén és egyéb szövetek mintázásával, színezésével foglalkozik művészi színvonalon mindmáig.

1995–1998 között a családjával együtt szakértőként tevékenykedett a szentendrei Néprajzi Múzeumban, egy eredeti képfestő műhelykialakításában.

Korábbi kitüntetései, elismerései:

1976. Népi Iparművész,
1985. Népművészet Mestere,
1995. Az Év Mestere,
2000. Bács-Kiskun Megye Népművészeti Díja,
2007. Tiszakécske Város Művészeti Díja,
2009. Pro Renovanda Cultura Hungariae Alapítvány Kodály Zoltán Közművelődési Díja,
2009. Tiszakécske Városért Díj,
2011. Lengyel Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztje,
2012. Tiszakécske Város Díszpolgára,
2016. Magyar Művészeti Akadémia tagja,
2019. Kossuth-díj.

Kovács Miklós – sokunknak kedves Miklós bácsija – jelenleg is igen aktív, minden évben alig várja a tavaszt, amikor beindíthatja műhelyét, amely perrotin-gépes mintázó (nagy számú – részben saját készítésű – tarkázó dúccal), képfestő és mosó, ill. kikészítő és kalanderező egységekből áll. Komoly kémiai és műszaki ismereteire alapozva folyamatosan kísérletezik az optimális alap- és mintaszínek (nemcsak fehér motívumok) elérése érdekében. Saját elgondolásai alapján fejleszti eszközeit, berendezéseit.

Nagy tisztelettel gratulálunk Kovács Miklósnak a Nemzet Művésze díj elnyeréséhez, sok erőt és jó egészséget kívánunk további alkotómunkájához!

Pérel Zsuzsa textilművész, keramikus, restaurátor az Iparművészet díjkategóriában részesült a Nemzet Művésze díjban, annak megbecsüléseként, hogy nem csupán kiváló alkotásokat hozott létre eddigi életművében, de az egész európai és magyar gobelin-művészet megújítására vállalkozott.

Korábbi kitüntetései, elismerései:

1981. Munkácsy Mihály-díj,
1998. Magyar Művészetért-díj,
2002. Erdemes művész,
2006. Kölcsény-émlékplakett,
2006. Prima-díj,
2008. Kiváló művész,
2017. Magyar Örökség díj,
2018. Kossuth-díj.

Őszinte tisztelettel gratulálunk Pérel Zsuzsának a Nemzet Művésze díj elnyeréséhez, további eredményes művészi tevékenységét kívánunk!

K. Cs.

Bukvai Albertné a Magyar Ezüst Érdemkereszttel tüntették ki

Fotó: Ungert Tamás

2020. augusztus 20-án a Magyar Ezüst Érdemkereszt kitüntetésben részesült *Bukvai Albertné* több évtizedes oktatói munkájáért és kamarai szerepvállalásáért. A magas kitüntetést életpályája elismeréseként kapta, a köztársasági elnök által aláírt az oklevélen többek között ez áll: „A Vas Megyei Szakképzési Centrum

Oladi Szakgimnáziuma és Szak-középiskolájának gyakorlati oktatás-vezetőjének és a Vas Megyei Kereskedelmi és Ipar-kamara korábbi alelnökének adományozza eredményes tevékenysége elismerésül”.

Bukvai Albertné 1972-ben franciaszabóként végzett, majd érettségizett. Ezt követően a Budapesti Műszaki Egyetemen műszaki szakoktatói, valamint közoktatás-vezetői diplomát szerzett. 1992-től tanműhely-vezetőként dolgozott, ő készítette az országos szakmai

tananyagokat férfi- és nőiszabó szakmában. Végig a ruhaipari szakoktatással foglalkozott különböző beosztásokban, ill. a megyei Kereskedelmi és Iparkamara élén is tevékenykedett.

2016-ban Magyar Gazdaságért Díjban részesült, a

nemzetgazdasági miniszter a kiemelkedően eredményes szakmai tevékenységéért ítélte oda a díjat.

Tisztelettel gratulálunk Magyar Ezüst Érdemkereszt elnyeréséhez is, aktív nyugdíjas éveket kívánunk szeretett szakmájában!

K.Cs.

Köszöntjük a száz éves dr. Réti Lajosnét

Dr. Réti Lajosné, a Habselyem kötöttárugyár egykori vezérigazgatója január 29-én töltötte be 100. életévét. Annak a nagy generációnak volt tagja, akik a magyar textilipart az 1960–1970-es években igen magas színvonalra fejlesztették.

1939-ben érettségizett, majd textilgyári segédmunkás volt a Dukesz gépi-hurkoló gyárban. 1947-től titkárnóként dolgozott, elvégezte

a közgazdaság-tudományi egyetemet. 1949-ben a Warningsdorfi Szövetgyár igazgatójává nevezték ki. Később az Első Magyar Cérnagyár állami ellenőre, 1949. decemberétől a Budapesti Selyem- és Fonalkereskedelmi Rt. vállalatvezetője volt. 1950 januárjában lett a Könnyűipari Minisztérium osztályvezetője. 1954-ben nevezték ki a budapesti Váci úton működő Selyem- és Gyapjúárugyár vállalatvezetőjévé, később vezérigazgatójává. A vállalatot 1961-ben összevonták a Pesterzsébeti Kötöttárugyárral és az így kialakult nagyvállalat, most már Habselyem Kötöttárugyár néven, dr. Réti Lajosné 23 éven át tartó vezetése alatt működött tovább és ért el nagy sikereket. Az 1950-es

években még csak 300 főt foglalkoztató gyár az 1970-es évekre több telephelyes, 5000 főt foglalkoztató nagyvállalattá nőtte ki magát, ahol európai színvonalú kötőde és több korszerű varroda működött, kiemelkedő gyártmányfejlesztéssel, jelentős keleti és nyugati irányú exporttevékenységgel.

Dr. Réti Lajosné kiváló érzékkel válogatta meg munkatársait, figyelemmel kísérte munkájukat és segítette őket eredményesen dolgozni, sok esetben emberi, családi problémáik megoldásában is. Nagy gondot fordított a munkakörülmények javítására, az ő nevéhez fűződik a vállalat balatonkenesei üdülőjének létrehozása is.

Hasznos tevékenységet végzett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is, tagja volt az elnökségnek, részt vett minden nagyobb rendezvényen és támogatta munkatársait az egyesületi munkában. Munkáját sokoldalúan elismerték, egyebek között 1973-ban Állami Díjjal tüntették ki. 1976. február 1-jén nyugdíjba vonult, ezután már csak közvetve foglalkozott a szakmával és az egyesülettel.

Tisztelettel gratulálunk dr. Réti Lajosnénak századik születésnapja alkalmából és további jó egészséget kívánunk.

Köszöntjük a textilipar jubileumi oklevéllel kitüntetett mérnökeit

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem minden évben jubileumi Arany-, Gyémánt, Vas-, Rubin- ill. Platinadiplomával tünteti ki a diplomájukat 50, 60, 65, 70 ill. 75 évvel azelőtt elnyert mérnököket. 2020-ban – a koronavírus-járvány miatt a szokásoktól eltérően – erre nem nagyszabású ünnepség keretében került sor, a kitüntetettek postai úton kapták meg díszoklevelüket.

A következőkben azok életútját foglaljuk össze, akik legalább pályájuk elején a textil- vagy a ruhaiparban helyezkedtek el, ha sorsuk később más irányba is vitte tevékenységüket.

Gépészmérnöki Kar

Rubindiplomások

Baranyai Lajos mérnöki tevékenységét a Férfiruha-gyárban, később a Fehérneműgyárban kezdte meg. Ezután a Ruhaipari Gépjavítóban folytatta pályafutását, ahol tervezőmérnöként, majd főmérnöként dolgozott, 1954-ben saját kérésére áthelyezték a Textilgép Kísérleti Üzembe, ahol tervezőmérnöként tevékenykedett. 1961-től 1965-ig a Könnyűipari Alkatrészgyártó és Ellátó Vállalat tervezője volt. Következő munkahelye a KAEV Gyártmányfejlesztési Főosztálya volt, ahol szintén tervezőmérnöként tevékenykedett, majd 1976-ig a KAEV 1. Gyáranak gépfejlesztési csoportját vezette. Ezt követően került a Csepel Művek Jármű- és Konfekcióipari Gépgyárába, ahol nyugállományba vonulásáig végzett tervezőmérnöki munkát. Számtalan konfekció- és cipőipari

gépet (varrógépeket, szabásgépeket, vasalópréseket stb.) tervezett. Számos szolgálati találmánya van. Munkája mellett másodállásban oktatott a Kossuth Lajos Gép-ipari és a Felsőfokú Könnyűipari Technikumban. 1974-ben tudományos tanácsadó volt a Textilipari Kutató Intézetben. 1988-ban vonult nyugállományba. Jelenleg mint nyugdíjas szellemi szabadfoglalkozású tervezőként dolgozik.

Munkássága elismeréseként többször kapott szakmai kitüntetések, egyebek között a Kiváló Újító kitüntetés ezüst fokozatát.

Faludi Ferenc oklevelének megszerzése után a Budapesti Műszaki Egyetem Textiltechnológia Tanszékén dolgozott tanársegédként, később mint aspiráns. Esti tanfolyamon hőtechnika témában adott elő, valamint a Mérnöktoábbképző Intézetben is tartott előadást A nedves levegő fizikája címmel. Tanított a budapesti 1. sz. Textilipari Technikumban (a későbbi Bolyaiban) is. Textilgyárak gépészeti berendezései című könyvét tankönyvként használták. Társszerzője a Léghőszabályozó és szellőztető berendezések a textiliparban c. könyvnek. Kutatómunkáját a Papíripari Kutatóintézetben folytatta mint aspiráns, a szolid és nedves anyagok kötési energiája témában. 1956-ban külföldre távozott. Kanadában, Sherbrooke-ban (Quebec) telepedett le. A városában alakult új egyetemen tanított, majd egy nagy papírgyárban helyezkedett el, ahol tekintélyes karriert futott be és végül a Kruger Inc. vállalatcsoport igazgatósági tanácsának alelnöke és a külföldi társvállalatok igazgatója lett, innen

is ment nyugdíjba. 2011-ben hazaköltözött Budapestre. Magyar-kanadai kettős állampolgár.

Dr. Hajmász Tibor az egyetem elvégzése után a Textilipari Kutató Intézetnél, ill. jogutódjánál, az INNOVA-TEXT Textilipari Kutató és Fejlesztő Vállalatnál dolgozott. Kezdetben tudományos munkatárs, 1960-tól tudományos osztályvezető, majd főosztályvezető, 1973-tól tudományos igazgatóhelyettes, 1986-tól 1990-ben történt nyugállományba vonulásáig a vállalat igazgatója. Elnyerte az MTA kutatói ösztöndíját, a Ford Alapítvány kutatói ösztöndíját, valamint 1977-ben az Institute Textile de France ösztöndíját a francia textilkutatás tanulmányozására. Kutatási területéhez tartozott a textilanyagok szerkezete, tulajdonságai és felhasználódása közötti összefüggések feltárása, az orientált polimerek kifáradási mechanizmusát jellemző molekuláris elmélet kidolgozása, korszerű ruházati, egészségügyi és műszaki textiliák, valamint vizsgálati módszerek és műszerek kifejlesztése. 15 éven át 12 textilipari kutatóintézet nemzetközi mérés-technikai együttműködésének irányítását végezte. Oktatott a BME vegyészmérnöki karának műszer-gyártó szakmérnöki szakán, valamint a textilvegység szakmérnöki szakon. 5 szakkönyv, 125 műszaki, tudományos közlemény és előadás, 10 szabadalom, 30 hazai és nemzetközi szabvány kidolgozása fűződik a nevéhez. 1965 és 1993 között a Textilipari Szakirodalmi Tájékoztató OMIKK-kiadvány szerkesztésén dolgozott. 1973 óta tagja volt az MTA Szál- és Rosttechnológiai Bizottságának, 1974-től 1980-ig az MTA Szál- és Rostfizikai Albizottságának. 1986-tól 1990-ig tagja az OMFB plenumának, 1981 és 1987 között a Könnyűipari Főiskola Főiskolai Tanácsának. Jelenleg is folytat műszaki tanácsadói szakértői tevékenységet. Munkássága elismeréseképpen megkapta a Kivaló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát, két alkalommal a Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetést, valamint a Munka Érdemrend ezüst fokozatát.

Vasdiplomások

Szepesváry Jenő a Budapesti Kalapgyárban kezdte pályafutását, majd a Búvárszivattyúgyárban dolgozott üzemmérnökként. A KGMTI-nél komplett gyári berendezések tervezésével foglalkozott. 1958 és 1964 között műszaki vezető, majd főmérnök volt a Hungária Műanyagipari Szövetkezetnél, ahol tevékenységük úttörő volt az üvegszállal erősített poliészter hazai ipari alkalmazása terén. 1964-ben Ausztriában telepedett le és itt posztgraduális tanulmányokat folytatott a Hochschule für Welt-handel főiskolán. Innen kezdve pályája más irányt vett. Azbeszt-cement lemezek és csövek gyártó berendezések tervezésével, majd textil-filmnyomó berendezések fejlesztésével foglalkozott. 1968 óta Münchenben él. Egy saját találmányával 36 országban nyert szabadalmat. 1973-ban saját vállalatot alapított, amely ma ipari számítástechnikai fejlesztésekkel foglalkozik. Műanyagipari üzemi szoftvert fejlesztettek ki magyar programozók bevonásával. Ezeket a programokat elterjesztették Németországban, majd 1985-től Magyarországon is. A közös munka eredményeként 1989-ben létrejött Székesfehérváron egy német-magyar közös vállalat. A politikai változások után a magyar partner üzletrészt kivásárolta és a cég Budapestre költözött. 1991-ben átvette egy neves német építészeti CAD rendszer (SPIRIT) vezérképviseletét. Együttműködtek a BME Ábrázoló Geometria Tanszékével, 15 ingyenes rendszert engedtek át oktatási célokra. 1993-ban feladta müncheni vállalkozását és a budapesti cégnél összpontosította tevékenységét. 1997-ben vonult nyugállományba, de a céget még 2001-ig vezette. 2002-től 2013-ig egy müncheni mérnökiroda tulajdonosaként

tevékenykedett. Folyamatosan működtet egy német-magyar nyelvű honlapot, amelynek célja magyar kis- és közepes vállalkozások számára EU kapcsolatok létrehozása. 2013-ban saját kiadásban megjelentette német nyelven Híres magyarok című összefoglaló tanulmányát a magyar Nobel-díjasokról, feltalálókról, az orvostudomány és a művészet, valamint az irodalom és zeneművészet kiemelkedő magyar képviselőiről.

Gyémántdiplomások

Mayer Ágnes (dr. Kontor Elemérné) diplomájának megszerzése után egy évig gyakornok volt a Hazai Fesüsfonó- és Szövőgyárban. 1961-től 1969-ig a Gyapjúmosó és Szövőgyárban dolgozott, kezdetben üzemmérnökként, később a szövő-előkészítő üzemvezetőjeként. Közben a BME-n textilgépész szakmérnöki oklevelet szerzett. 1970-től a Magyar Selyemipar Vállalat Hungária Jacquard Szövőgyárban gyártmányfejlesztési osztályvezető volt. 1976-ban munkája elismeréseképpen áthelyezték a vállalat vezérigazgatóságára, ahol a termelési főosztályvezető helyettese lett. Tekintettel szakmai gyakorlatára és angol, valamint német nyelvtudására, 1978-ban a vállalat kereskedelmi főosztályára került, ahol 1984-ig az egész vállalat alapanyagbeszerzése és a terjedelmesített fonalak eladása volt a feladata. 1984-től főosztályvezetőként a vállalat teljes külkereskedelmét (export, import) irányította. A Textilipari Technikum esti kihelyezett tagozatán, valamint a Könnyűipari Műszaki Főiskolán meghívott előadó volt. 1992-ben elkezdődött a könnyűipar felszámolása, ami a kilenc gyárból álló Selyemipar Vállalatot sem kímélte. Saját kérésére 1995-ben nyugállományba vonult. Ezután 12 éven keresztül egy régiségboltot vezetett. Munkásságának elismeréseként számtalan jutalmat és szakmai kitüntetést kapott.

Schullerné Bajor Éva 1960-tól 1964-ig a ruhaiparban tevékenykedett, a Női és Gyermekruhagyárban, majd a Női Fehérneműgyárban mint TMK vezető és energetikus dolgozott. 1964-től a könnyűipari felsőoktatásban helyezkedett el: adjunktus volt a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, amely később a Budapesti Műszaki Főiskola Rejtő Sándor Könnyűipari Kara lett (ma Óbudai Egyetem). Ábrázoló geometriát, géprajzot, gépelemeket, általános géptant és mechanikát tanított és megírta ezeknek a tárgyaknak a főiskolai jegyzeteit. Az oktatás mellett részt vett a tanszék ipari megbízások alapján végzett munkáiban, amelyek főleg könnyűipari üzemek műszaki problémáinak megoldását célozták (zajcsökkentés, klimatechnika, fűtésrendszer átalakítása stb.). 1971-ben mérnök-tanári oklevelet szerzett a BME gépészmérnöki karának Pedagógiai Intézetében. 1984-től négy évig a Könnyűipari Műszaki Főiskola főigazgatói hivatalt vezette, de ez idő alatt is folytatta oktatói tevékenységét. 1988-ban visszament a tanszékre, hogy csak az oktatói feladatokkal foglalkozhasson. 1994-ben vonult nyugállományba, majd 2010-ig még tanított a Főiskolán, először félállásban, majd óraadóként.

Szabó Györgyné Gráf Anna a Kelenföldi Textilgyárban üzemmérnökként kezdte pályáját. (A gyár 1963-ban az újonnan megalakult Pamutnyomóipari Vállalat egyik gyáregysége lett.) Technológiai munkája mellett több továbbképző tanfolyamon oktatott szakmunkásokat, művezetőket, valamint a gyárba kihelyezett technikumban szaktárgyakat is. Ez idő alatt két módszertani tankönyvet írt szövő szakmunkások részére. 1964-ben a szövőde üzemvezetőjévé nevezték ki, ahol a napi feladatok elvégzése mellett irányította a szövőde rekonstrukcióját, amelynek keretében a mechanikai szövőgépeket automata gépek váltották fel. 1971-ben felkérték a Pamutnyomóipari Vállalat központjában működő szövő csoport vezetésére. 1974-ben kinevezték

a vállalat anyaggazdálkodási főosztályának vezetőjévé. 1981-ben megbízták a vállalat műszaki fejlesztési főosztályának vezetésével. E munkakörön belül irányította a vállalathoz tartozó gyárak gyártmány-, gyártás- és műszaki fejlesztését. 1989-ben, a rendszerváltás nyomán a Pamutnyomóipari Vállalat több részére szakadt. Ekkor a Textilfestő Gyárban folytatta tevékenységét, a műszaki, gyártás- és gyártmányfejlesztési osztály vezetőjeként. 1991-ben innen vonult nyugállományba. Aktív tevékenysége során részt vett a Textilipari Tudományos Egyesület szövő szakosztályának munkájában. Ennek keretében szakelőadásokat tartott, valamint az egyesület lapjaiban néhány szakcikket írt. Több alkalommal járt hivatalos kiküldetésben Európa különböző országaiban, ahol a magyar textilipar műszaki megújulásához szükséges modern gépeket, berendezéseket és technológiákat tanulmányozta. Számos alkalommal részesült különböző vállalati és minisztériumi kitüntetésben.

Aranydiplomások

Bagyánszkiné Szlauskó Erzsébet középiskolai tanulmányait a Bolyai Janos Textilipari Technikumban végezte, ahol szövőtechnikusi oklevelet szerzett. 1963-ban a Pamuttextilművek Angyalföldi Gyára frottír gyár-egységében kezdett dolgozni, majd jelentkezett a BME gépészmérnöki karára. Tanulmányait munka mellett, esti, később levelező tagozaton végezte. 1970-ben a textiltechnológia szakon szerzett gépészmérnöki diplomát. Munkahelyén, a Pamuttextilművek Angyalföldi Szövőgyárában jelentős technológiai fejlesztés zajlott, a frottírszövés mellé belépett a láncrendszerű kötőgépeken készült frottír gyártása is, így szükségessé vált a továbbképzés: munkája mellett a BME-n, esti tagozaton, 1974-ben hurokoló és konfekcióipari szakmérnöki oklevelet szerzett. Ez idő alatt mindvégig az Angyalföldi Szövőgyárban dolgozott, ahol végigjárta a szakmai lépcsőket. Technikusi, programozói, technológusi és gyárrészlegvezetői beosztásokban végezte munkáját, majd 1979-ben az Angyalföldi Szövőgyár igazgatója lett. 1982-ben a Szalag- és Zsinórgyár igazgatójává nevezték ki, a céget 23 évig, nyugdíjazásáig vezette. Munkája mellett aktívan részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület, a Magyar Könnyűipari Szövetség és a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara munkájában. A Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara Ipari Osztályának vezetőségi tagjaként javaslatot tett a kamarán belül textil tagozat létrehozására. A megalakult tagozat programjaiba bevonta a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületet és a Magyar Könnyűipari Szövetséget is, így e három szervezet egymás munkáját segítette és erősítette.

Barát Tamás az egyetem elvégzése után technológus mérnökneként dolgozott a Vörös Október Férfi ruhagyárban. Munkája mellett megszerezte a mérnök-tanári diplomát, így tanított a gyár esti technikumában is. Következő munkahelye a Könnyűipari, annak megszűnése után az Ipari Minisztérium volt, ahol ipari vállalatok szervezeti fejlesztésével, a fővárosi ipar vidékre telepítésével, majd pedig nagyvállalatok szétbontásának előkészítésével foglalkozott. Miután gazdasági mérnöki, később politológiai diplomát is szerzett a gazdaságirányítás témakörében, fő szakterülete a vállalatirányítás, vezetői tanácsadás és a vállalati szervezeti fejlesztés lett. 1990-től a Budapest Holding Rt. munkatársaként, majd a Kossuth Holding Vagyonkezelő Rt. vállalkozási igazgatójaként, később vezérigazgató-helyetteseként állami vállalatok gazdasági társasággá történő átalakításával, privatizációjával foglalkozott. 2000-től 2015-ig a Kossuth Holding Üzleti és Befektetési Tanácsadó Zrt. vezérigazgatójaként vállalatstratégiai és vállalatátviteli, illetve vagyon- és

üzletérték meghatározási megbízások ellátásában, befektetésszervezésben végzett irányító munkát. Jelenleg nyugdíjas.

Borzák Zoltán Csaba a Bolyai Janos Fonó-, Szövő- és Hurokolóipari Technikumban 1965-ben szerzett szövőipari technikus oklevelet, 1970-ben pedig a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karának textiltechnológiai szakán gépészmérnöki oklevelet. Diplomamunkájának témája: Egy klasszikus szövési elveken működő és egy új rendszerű hidraulikus szövőgép technológiai összehasonlítása, és gazdasági elemzés készítése a szövőgépek alkalmazási lehetőségének figyelembevételével. Az egyetem elvégzése után a Magyar Selyemipar Vállalat ösztöndíjasaként a Hungária Jacquard Szövőgyárban helyezkedett el, ahol 1974-ig dolgozott. A selyemipari fejlesztések során tevélegesen részt vett először 70, majd 200 hidraulikus szövőgép üzembehelyezési és munkaszervezési feladatainak megoldásában. Figyelemmel kísérte a termelésbe állított vízsugaras szövőgépek gyártási tapasztalatait, valamint a gyárban újonnan bemutatott ragadókaros szövőgépekkel végzett szövési kísérleteket, amelyekről a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület selyem szakosztályában előadásokat is tartott. A Könnyűipari Minisztérium Dolgozók üzemi technikumának a Hungária Jacquard Szövőgyárba kihelyezett osztályában szaktárgyakat oktatott. 1974-től az Albertfalvai Cérnázógyárban folytatta tevékenységét, mint műszaki titkár, termelésfejlesztő és szervező. Itt végezte el a BME gépészmérnöki karának kétéves gazdasági mérnöki szakát. 1980-tól 1987-ig a Kéziszővők Szövetkezetének műszaki vezetője, elnökhelyettese volt. Feladat körébe tartozott a telephelyek termelése, a gyártmányfejlesztés, a technológia és a műszaki, karbantartási terület irányítása. 1987-től 1997-ig a Zuglói Varrógép- és Alkatrészgyár főmérnöke. Vezetése alá tartozott a gépgyártás, a gyártmányfejlesztés, a műszak és a fenntartás. A rendszerváltozás után a textilipart követően a textilgépgyártás is a megszűnt. Ekkor a Szerencsejáték Zrt.-vel egyéni vállalkozóként kötött bizományosi értékesítési szerződés alapján folytatta tevékenységét 2010-ig. 2006 óta nyugdíjas.

Falvai Tibor diplomájának megszerzése után a Könnyűipari Tervező Irodában kezdte pályafutását tervezőmérnökneként. Hét év alatt létesítmény-főmérnöki, majd irányító tervezői beosztásokat töltött be. A textilipari rekonstrukció időszakában több nagyberuházás tervezésében vett részt. Ennek folytatásaként 1977-től a Budapesti Harisnyagyárban mint beruházási vezető dolgozott, majd gyárigazgatói, később pedig kereskedelmi vezérigazgató-helyettesi feladatokat látott el. A rendszerváltás alatt Szentendrén közreműködött a Bella Patricia harisnyagyártó vegyesvállalat létrehozásában, amelyet később ügyvezető igazgatóként vezetett. A textilipar leépülését követően, 1995-től több cégben töltött be különféle vezető szerepet. 2004-től egyéni vállalkozóként építőipari területen dolgozott. Fő tevékenysége volt az akkor megjelent, hazai gyártású, jó hőszigetelésű műanyag nyílászáró szerkezetek forgalmazása és beépítése. 2006-ban nyugdíjba ment, mellette tíz éven át egy 130 lakásos lakásszövetkezet elnöki teendőit látta el.

Horváth Imre az egyetem elvégzése után a RÁBA-TEXT Győri Textilipari Vállalatnál kezdett dolgozni, ahol textiltechnikusi alapképzettségét is jól tudta kamatoztatni. Először üzemviteli mérnökneként, majd beruházóként dolgozott. Szakmai fejlődésének, valamint a megszerzett gazdasági mérnöki képzettségének és német nyelvtudásának köszönhetően 1977-től főmechanikus, később főmérnöki, majd műszaki igazgatói beosztásba

került. Vezetői munkásságának ideje alatt a vállalat nagyon jelentős technológiai, műszaki, szervezési és szervezeti változásokon ment keresztül. Ennek eredményeként a vállalat az ország, sőt Közép-Európa egyik legfejlettebb pamutipari vállalattá vált. Országos szinten is jelentős volt a nyugat-európai és japán exportjuk. Munkáját többször ismerték el vállalati kitüntetésekkel, és 1986-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetéssel is. Részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában és egy periódusban a TMTE városi csoportjának elnöke is volt. A magyar textilipar általános válsága és leépülése az 1990-es évek végén vállalatát is utolérte, és noha sok munkával, különböző módszerekkel évekig küzdöttek a fennmaradásáért, ez nem sikerült. Többszöri tulajdonosváltást és szervezeti átalakulást végigdolgozva végül ügyvezető igazgatóként vonult nyugdíjba. Két évre rá a vállalat a felszámolás sorsára jutott és jogutód nélkül véglegesen megszűnt.

Jokán Péterné Bognár Julianna az egyetem elvégzését követően a Pamutnyomóipari Vállalat Kelenföldi Textilgyárában kezdett dolgozni: először mint gyártásközi ellenőrzési csoportvezető, majd a fonodai gyáregység üzemvezető helyetteseként. A textilipari rekonstrukció idején nagy feladatot jelentett a termelési programok elkészítése, az új berendezések összhangjának kidolgozása, végrehajtásának ellenőrzése. 1975-ben a BME gépészmérnöki karának gazdasági mérnöki szakán okleveles gazdasági mérnöki diplomát szerzett. 1975-től a Lenfónó és Szövőipari Vállalat (LSZV) termelési és technológiai főosztályán a rost- és fonalosztálynak vezetőhelyetteseként dolgozott. Feladata a vállalathoz tartozó lenfeldolgozó üzemek, fonodák termelési programjának elkészítése, a szövőosztállyal való egyeztetése és annak a gyárakban történő ellenőrzése volt. 1979-ben az LSZV Budakalászi Szövőgyár főmérnökének, majd 1981-től gyárigazgatójának nevezték ki. A gyárban az egyes részlegek (szövőde, kikészítő) a folyamatos fejlesztések eredményeként finom lencsöveteket, jacquard-mintás lakástextilanyagokat, műszaki szöveteket, farmeranyagot, nyomott mintás termékeket állítottak elő. A tűzoltótömlőket kizárólag ez a gyár állította elő. A rendkívül széles termékskála jelentős részét Európába, Amerikába és Ausztráliába exportálták. A vállalat többször átalakult, így gyárait 1986-ban BUDAFLAX néven részvénytársasággá alakították át, ezen túlmenően önálló központosított külkereskedelmi egységet hozott létre. Az átalakítás után ügyvezető igazgatóként végezte munkáját 1991-ig. A privatizáció keretében az egyes gyárakban a speciális technológiai folyamatok átalakítása, a későbbiekben pedig a gyár folyamatos leépüléséhez vezetett. 1992-től 2001-ig a Permanent Export-Import Kereskedelmi Kft. ügyvezetője volt, ez a cég textilipari alapanyag (zsíroszgyapjú) és textilipari gépalkatrészek exportjával foglalkozott. A csökkenő kereslet és a költségek emelkedése miatt a tagság egyetértésével a társaság 2001 elején végelszámolással megszűnt. 2001-től a MEXIM Export-Import és Kereskedelmi Szolgáltató Kft.-nél dolgozott mint üzletvezető, innen ment nyugdíjba 2004-ben. Munkássága elismeréseként 1981-ben Kiváló Dolgozó, 1985-ben Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést kapott és 1989-ben elnyerte a Kiváló Újító kitüntetés arany fokozatát.

Kondora Béla az egyetem elvégzése után a szombathelyi Lakástextil Vállalatnál, mint mérnök-gyakornok, a szombathelyi törzsgyár szövőelőkészítő üzemrészének gépészeti-technológiai fejlesztésében vett részt. 1973-ban a vállalati központ műszaki fejlesztési osztályára került, ahol a termelés jelentős felfutásával kapcsolatban a vállalatnál megindult és több gyáregységet érintő,

nagyszabású műszaki fejlesztésben vett részt. Többek között beruházási programok, gazdaságossági, költséghatékonysági számítások készítése, egyes gépészeti beruházások végrehajtásának irányítása volt a feladata. 1978-tól a Kőszegi Bútorszövetgyárba került, ahol előbb a szövőde üzemrész vezetője, majd 1984-től a gyár főmérnöke lett. Ezekben az években történt – a gyár beruházásainak révén – az országban egyedülállóan itt előállított plüsstermékek gyártásának felfutása, és több üzemrész teljes gépészeti-technológiai megújítása. A Bútorszövetgyár területén hozta létre 1989-ben a vállalat, egy nyugat-német céggel közös vegyesvállalatát, jacquard-bútorszövetek gyártására. Főmérnökként a vegyesvállalattal való termelési kooperáció irányítása és a műszaki háttér biztosítása is a feladatkörébe tartozott. 1993-ban a főmérnöki feladatok egyidejű ellátása mellett kinevezték gyárigazgatónak. A rendszerváltást követően a hazai textiláruk iránti kereslet – elsősorban a keleti export visszaesése miatt – visszaesett és ez a piaci keresletcsökkenés a gyárat is érintette. Ennek kapcsán került sor jelentős szövődei termelőkapacitásnak a gyárból Üzbegisztánba, Taskentbe történő áttelepítésére, aminek operatív irányítását végezte. A Kőszegi Bútorszövetgyár 1995-ben történt privatizációja után a német tulajdonú ASTE Hungaria Bútorszövet Kft.-nél a termékek hazai piacon való értékesítéséért felelős kereskedelmi igazgatói munkakört töltötte be. Ugyanezt a feladatot látta el előbb a 2000-ben történt tulajdonosváltást követően is. 2004-ben a cégtulajdonos gyárigazgatóvá nevezte ki, ezt a pozíciót nyugdíjba vonulásáig, 2006 végéig töltötte be. Nyugdíjazása után sem szakadt el az üzemtől, a most Meritum Kft. néven működő vállalkozás termelési, műszaki feladatait látja el.

Dr. Kovács László a BME gépészmérnöki karának textiltechnológiai szakán szerzett gépészmérnöki oklevelet. Ezzel párhuzamosan a kar mérnök-tanári szakán is végzett. Okleveleinek megszerzését követően a Kaposvári Ruhagyárban dolgozott, ahol a könnyűipari rekonstrukcióval kapcsolatos feladatokat látott el. Mérnöki munkája mellett Kaposváron a Táncsics Mihály Gimnázium ruháipari szakközépiskolai tagozatán is tanított. A ruhagyárban eltöltött négy év gyakorlati munka után az MSZMP Somogy megyei bizottságában gazdaságfejlesztési feladatokat látott el. Ezt követően az Ipari Szövetkezetek Somogy Megyei Szövetsége elnökének választották. Feladata a megye ipari szövetkezetei munkájának irányítása, segítése, összehangolása, felügyelete volt. Később, öt évig a Konzum Bank kaposvári fiókját vezette. Utolsó munkahelyén, a Balatoni Regionális Fejlesztési Rt.-nél kockázati tőke kihelyezésének és pályázatok megvalósulásának ellenőrzését, ügyfélkapcsolatok koordinálását végezte több éven át. Politikai tudományok egyetemi doktora címet 1985-ben szerzett. Doktori értekezését A könnyűipar versenyképességének fokozása (Somogy megyei tapasztalatok alapján) címmel írta. Munkája során mindig gondot fordított szakmai ismeretei bővítésére. Külföldi tanulmányutakon, hazai szakmai konferenciákon, továbbképzéseken rendszeresen részt vett, több alkalommal tartott előadást is. 2007-ben vonult nyugdíjba.

Schmalz Ildikó a BME textiltechnológiai szakán diplomázott 1970-ben és a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyárban kezdett dolgozni. Fő területe a fonástechnológia volt. Aktívan részt vett a HFSZ és a svájci Schild cég között létrejött know-how átadásban, amely a gyártás teljes területét felölelte. Hasznosította gyártási ismereteit, valamint német nyelvtudását. 1989-ben átment a Magyar Gyapjúfonó kereskedelmi osztályára, itt alapanyag-beszerzéssel foglalkozott. A rendszerváltás után a gyármár

nem tudta tartani magát és bezárták. 46 éves korára munkanélküli lett. Nehéz volt elhelyezkednie, szakmát is kellett váltania: egy festék nagykereskedésben dolgozott üzletkötőként, 2006-ban történt nyugdíjazásáig.

Sindely László az egyetem elvégzését követően, 1970 nyarán a Német Demokratikus Köztársaságba költözött, ahol három évig konstruktorként dolgozott a Fritz Heckert szerszámgépgyár, majd a TEXTIMA textilgépgyár tervezőirodájában. Magyarországra visszatérve, 1973 ősen a Gyulai Kötőipari Vállalatnál kinevezték igazgatóhelyettes főmérnöknek. Innen 1975-ben az akkor kiemelt nagyberuházásként épülő Halasi Kötöttáru gyárba helyezték át. A halasi gyár termelésének beindítása előtt hazai és külföldi gyárakban kellett tanulmányoznia a legmodernebb gyártási technológiákat, majd főtechnológusként a gyártmánytervezés és az időnorma-készítés irányítása lett a feladata. Emellett a gyár gépeinek beszerzésében és a gépkönyvek magyarra fordításában is részt vett. 1984-ben igazgatóhelyettes főmérnöki kinevezést kapott a Halasi Csipkeháznál, amelynek új neve a textilipari tevékenység kibővítése után Kiskunhalasi Háziipari Szövetkezet lett. Az átszervezéssel a városvezetés azt kívánta elérni, hogy a finanszírozási gondok ellenére is talpon maradjon a világhírű csipkegyártás. Német cégekkel való kapcsolatfelvétel után, majd a megrendelésük alapján végzett konfekció bér munka folyamatos fenntartásával sikerült is ezt elérni. 1986–1988 között Szegeden, a Textilipari Technikumban mérnök tanárként dolgozott, majd 1989-től Kiskunhalason tanított német nyelvet. 2000-tól 2006-ig Nemesvámoson a fűnyírókat, kerti traktorokat, hómarókat gyártó, amerikai tulajdonú MTD Hungaria Kft. mérnökségén volt konstruktőr. 2007 júliusában vonult nyugállományba, azonban még kilenc évig dolgozott szerződéses munkaviszonyban. 2010-től különböző építőipari és szerelő vállalatok megbízásából külföldi építkezések munkálataiban vett részt. 2013 november óta munkaviszonyban állt a svájci FemtoScience fizikai kutatóintézet magyar leányvállalatával, a FemtoScience Hungary Kft.-vel, ahol 2016 márciusáig kutatómérnökként tevékenykedett.

Somogyi Mária a BME gépészmérnöki kara textiltechnológiai szakának elvégzése után kezdett gyakorlómérnökként dolgozni a Lakástextil Vállalat Tatai Szőnyeggyárában. A gyár akkor hamis buklé, buklé, pálcás velürszőnyeget gyártott. Technológusi beosztásban először a fonodával, majd a szövődével is foglalkozott, melynek később főművezetője lett. 1978-ban beiratkozott a BME gépészmérnöki kar gazdasági mérnöki szakára, amelyet 1980-ban sikeresen el is végzett. Közben felkérték, hogy textiltechnológia szakos mérnöként váltsa munkahelyét. Így került a Fővárosi Kézműipari Vállalat tatabányai gyáregységébe ruhaipari részlegvezetőnek. 1979 végén családi okok miatt visszatért lakóhelyükre, Tata, a Komárom Megyei Vízmű Vállalathoz, itt folytatta pályafutását 1987-ig. Innen a Szakszervezetek Komárom megyei Tanácsához hívták főmunkatársnak, ahol gazdasági, munkaügyi, gazdaságpolitikai ügyekkel foglalkozott. 1989 elején felkérték, hogy hozza létre a Magyar Gazdasági Kamara (MGK) tatabányai irodáját, amely ebben a formában 1990 végéig működött. 1991-től jogszabályváltozás miatt átalakult a szervezet és felvette az Észak-dunántúli Gazdasági Kamara nevet, amelynek megyei titkára lett. 1994-ben létrejött a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara, majd 1995-ben a Komárom-Esztergom Megyei Kereskedelmi és Iparkamara, amelynek főtitkára, majd igazgatója volt egészen a nyugdíjazásáig.

Sticzay Rezső Béla 1954-ben a csepeli Jedlik Ányos Gimnáziumban érettségizett, majd a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen kezdte meg mérnöki tanulmányait. 1957 márciusában a forradalomban és szabadságharcban való részvételéért az egyetem elbocsátotta hallgatói közül. A csepeli Magyar Posztógyárban vállalt munkát, mint műszaki rajzoló. A Nehézipari Műszaki Egyetem Tanácsa 1992-ben rehabilitálta. 1963-ban sikeres felvételi vizsga után kezdte meg ismét mérnöki tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen, ahol 1970-ben kapott gépészmérnöki diplomát az erőgépész szak épületgépész ágazaton. Kezdő mérnökként a Magyar Posztógyárban üzemmérnöki feladatokat látott el. A Könnyűipari Minisztérium az 1970-es évek elején megkapta a MINSZK 32-es típusú szovjet gyártású számítógépet, de helyhiány miatt nem tudta felállítani, így azt a Magyar Posztógyár területén helyezték üzembe. Ennek a beruházási, építési és telepítési feladatnak lett a kinevezett létesítményfelelőse. A gyár területén szervezett Bolyai János Szakközépiskola esti tagozatán óraadóként matematikát tanított. A számítógép üzembe helyezése után két évvel az üzemfenntartási osztály vezetőjévé nevezték ki. Feladata a száznál is több termelő gép tervszerű megelőző karbantartásának megszervezése és irányítása, valamint a gyártelep üzemvitelének biztosítása volt. Oktatói másodállása után a Könnyűipari Tervező Irodában épületgépészeti tervezési másodállást vállalt. Aktív résztvevője volt a gyár bővítésének, főállása mellett tevékenyen részt vett a Dunaujvárosi Fésűsfonoda és a Nagykálói Kártoltfonoda telepítésében és beindításában. Tizenhét év után – több rövid idejű munkahelyet követően – a Budapesti Húsiipari Vállalat műszaki főosztályának lett a vezetője. A hűtőgépházi rekonstrukcióban végzett munkájáért miniszteri Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott. A 80-as évek végén, a bevezetett államháztartási reformban történt átszervezések után megvált munkahelyétől és betéti társaságot alapított, ahol épületgépészeti tervezéssel foglalkozott. Nyugdíjba vonulása után, 75 éves koráig, a betéti társaság bezárásáig aktív nyugdíjas tervező volt. Tagja volt a Mérnökegyeletnek, részt vett a Mérnöki Kamara megalakításában, amelynek napjainkban is a tagja.

Tombor Gábor a Bolyai János Fonó-, Szövő- és Húzóipari Technikumban 1965-ben szerzett szövőipari technikus oklevelet. A BME gépészmérnöki karán 1970-ben okleveles gépészmérnökként, majd 1979-ben gazdasági mérnökként diplomázott. Az Országos Találmányi Hivatalnál közép fokú iparjogvédelmi képesítést, majd OKJ minőségbiztosítási felügyelő és tanúsító szakképesítést szerzett. 1970–1972 között a Pamuttextilművek műszaki főosztályán dolgozva szövőtechnológus volt, majd 1971-től 1981-ig a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár kistarcsai gyárában dolgozott különböző beosztásokban (műszaki osztályvezető, létesítményi főmérnök). 1982–1990 között a vállalati központban műszaki fejlesztési osztályvezető, fejlesztési főmérnök volt. Az INNOVATEX Kutató és Fejlesztő Vállalat főmunkatársaként a Textil és Ruhaipari Múzeum beruházójaként is tevékenykedett. 1990-től a Woolstar Hazai Kft. műszaki ügyvezető igazgatói, 1991-től a Bella Patricia Női Finomharisnyanadrág Gyártó és Kereskedelmi Kft. termelési és műszaki főmérnöki teendőit látta el. 1994-től 1996-ig a PEJA Export B.V. kereskedelmi képviselője volt. 1996-tól a DAMA Kereskedőház Rt. termelési és kereskedelmi vezérigazgató-helyettese, 1998-tól a TÜV Rheinland Hungaria Kft. ügyvezető igazgatója, majd 2006-tól a TÜV Rheinland Intercert Kft. vezető auditora.

Vegyésszmérnöki kar

Vasdiplomások

Marosi József a könnyűipar, a textilipar szolgálatában részben mérnöki, részben szakoktatási munkát végzett 36 éven át. Szakmai gyakorlatát egy gyapjúipari színező-kikészítő üzemben végezte, ezt követően 20 éven át textilvegyszer technikus képzésben mérnök tanárként, illetve szakfelügyelőként dolgozott. Ezt követően 12 éven át a könnyűipari, majd az ipari szakmai továbbképzésben dolgozott. Részt vett a BME vegyész-mérnöki kara által indított textilvegyszer szakmérnöki oktatásban. 1971-ben textilvegyszer szakmérnöki diplomát szerzett. A színezékkémia és a színezés elméleti és gyakorlati kérdéseiben jelentős szakmai tudományos, szakirodalmi tevékenységet végzett. Számos cikket, szakkönyvet, tankönyvet írt ebben a témában. Három könyve a Műszaki Könyvkiadó gondozásában jelent meg. 50 éve aktív tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület textilvegyszer és kolorista szakosztályának. A Textilipari Műszaki Tudományos Egyesület eredményes munkásságát a „Szellemi örökségünk” albumban örökítette meg. 2009-ben a „Textilipar fejlesztéséért” díjban részesült. 2017. március 13-án a nemzetgazdasági miniszter kiemelkedően eredményes szakmai tevékenysége elismerésül a Magyar Gazdaságért díjjal tüntette ki.

Dr. Farkas Ferenc az egyetem befejezése után a Graboplastnál helyezkedett el mint laborvezető, később üzemvezető, majd a kutatási részleg vezetője lett. 1971-ben műanyagfeldolgozó szakmérnöki oklevelet szerzett. 1975-ben ENSZ ösztöndíjjal a Német Szövetségi Köztársaságban tanulmányúton vett részt. 1980-ban elkészítette kandidátusi disszertációját, amelyet 1982-ben sikeresen megvédett. 1992-től a Nyugatmagyarországi Egyetem egyetemi magantanára. 1971 óta rendszeresen publikál, egyéni vagy társszerzőkkel közölt publikációinak száma meghaladja a 150-et.

Pongó László a diploma megszerzése után a Honvédelmi Minisztériumnál helyezkedett el, ahol a vegyvédelmi szakszolgálathoz került, laborvezető helyettesi munkakörbe. 1963-ban osztályvezetői beosztást kapott. Szakmai munkája igen szerteágazó és sokrétű volt. A vegyvédelm, a polgári védelem, a katasztrófaelhárítás és a katonai környezetvédelem technikai és anyagi rendszereinek, feltételeinek műszaki fejlesztésében, a polgári szervekénél (vállalatok, intézetek) zajló fejlesztések, technológiák, szállítások minőségbiztosítási folyamataiban működött közre. Többek között több hazai textilüzemmel is tartotta a szakmai kapcsolatot a vegyvédelmi ruházatok alapanyagait tekintetében. 1991-ben vonult nyugdíjba.

Aranydiplomások

Csajkovszky Mária (Csósz Józsefné) 1976–78 között posztgraduális képzés keretében a BME gazdasági mérnöki szakon tanult, ahol 1978-ban abszolutóriumot szerzett. 1974-ig a textiliparban kikészítőüzemi technológusként, majd fejlesztőmérnökként dolgozott. 1974-től 1989-ig a Textilipari Kutató Intézetben, majd annak jogutódjánál, az INNOVATEX Textilipari Kutató és Fejlesztő Vállalatnál dolgozott, mint tudományos munkatárs. Szakterülete a differenciál termoanalízis volt. Az MTA Termoanalitikai Albizottságának tagjaként részt vett az albizottság munkájában. Külföldi és belföldi tudományos és szakmai konferenciákon tartott előadásokat és szakmai folyóiratokban publikált. Később egyéb szakterületeken tevékenykedett.

Csitári Irma (Apró Imréné) a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum textil tagozatán szerzett technikus oklevelet 1961-ben. 1970-ben végzett a BME vegyész-mérnöki kar esti tagozatán, a műanyag szakon. A Szerves Vegyipari Kutató Intézetben textilszínezékek és segédanyagok kémiai és fizikai vizsgálatával foglalkozott. Később egyéb szakterületeken tevékenykedett.

Hegedüs Horstné Simonffy Veronika diplomája megszerzésétől a Magyar Posztógyárban dolgozott üzem-mérnökként. 1977-től kinevezték a vállalati laboratórium vezetőjének. 1985-ben környezetvédelmi továbbképzés után a vállalat környezetvédelmi felelősi munkakörét is ellátta. 1993-ban korengedménnyel nyugdíjba vonult.

Kádár Zsuzsa (Várkonyiné) 1962-ben érettségizett a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum textil szakán. 1962–1965-ig a Magyar Posztógyár laboratóriumában dolgozott, majd 1970-ig a Pamutfonóipari Vállalat Újpesti Cérnagyárában, előbb laboránsként, majd a technológiai osztályon volt a budapesti és a nagyatádi festőde felelőse. 1966-ban nyert felvételt a BME vegyész-mérnöki karának esti tagozatára. 1970-ben a Pamutnyomóipari Vállalat Pamutkikészítőgyárában előbb technológusként, majd mosó-festő üzemvezetőként dolgozott. 1975-től Német Demokratikus Köztársaság nagykövetsége kereskedelmi kirendeltségén volt az NDK-ban gyártott textil- és bőripari segédanyagok és színezékek magyarországi képviselője. 1982-től a Temafor Vállalatnál műszaki textillakkal, ezen belül az ipari szűrőkkel foglalkozott. Később egyéb szakterületeken tevékenykedett. 2004-ben vonult nyugdíjba.

Kis Sándor diplomája megszerzése után a Magyar Selyemipar Vállalat Kikészítő gyárában fél év gyakornoki munka után, 1974-ig a festődében dolgozott, a festődei technológiai csoport tagjaként. Folyamatos, ill. fél folyamatos mosó- és színezőgépek technológiai irányítása volt a feladata. 1976-ban a SZOT felsőfokú munkavédelmi tanfolyamát elvégezve munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. 1974-től a Kikészítőgyár önálló munkavédelmi előadójaként dolgozott. 1977-től a jelenlegi EGIS, akkori nevén EGYT Gyógyszervegyészeti Gyár munkavédelmi irodájában tevékenykedett munkavédelmi előadójaként. 1979-től ismét a Kikészítőgyárban helyezkedett el önálló munkavédelmi vezetői beosztásban, mellette a főmérnök műszaki titkári teendőket is ellátta. Ezt követően 1981-ben a Magyar Selyemipar Vállalat önálló munkavédelmi vezetője lett.

Kulcsár Katalin a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum textilvegyszer tagozatán érettségizett 1963-ban. 1964-ben kezdte tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem vegyész-mérnöki karán, esti tagozaton. Diplomamunkáját jeles eredménnyel védte meg 1970-ben. Tanulmányait a BME textilvegyszer szakmérnöki képzésen folytatta, amelynek befejeztével, 1976-ban kitüntetéses szakmérnöki oklevelet szerzett. Az egyetem hat éve alatt a Magyar Gyapjúfonó és Szövőgyárban dolgozott, kezdetben gyakornokként, végül laborvezetőként. 1976-tól 1989-ig a BUDAFLAX Lenfonó és Szövőipari Vállalatnál dolgozott gyárüzemvezetőként, főtechnológusként, majd gyárigazgatóként, végül kereskedelmi igazgatóhelyettesként.

Dr. Sándor Tamás a diploma megszerzése után, 1972-től 1979-ig a BME vegyész-mérnöki karának Szerves Kémiai Technológia Tanszékén dolgozott tanársegédként. Itt védte meg műszaki doktori disszertációját, textil- és papírkémiai technológiából, 1978-ban. 1991-ig a Budapesti Pamutkikészítőgyárban, illetve a Goldberger Textilművekben dolgozott különböző vezető beosztásokban (főtechnológus, gyártásirányítási osztályvezető,

főmérnök-helyettes). Ebben az időszakban (1985) szerezte meg másoddiplomáját, mint vegyipari gazdasági mérnök.

Szőrényi Éva 1961-ben gimnáziumban érettségizett és még abban az évben Magyar Selyemipari Vállalat Kikészítő gyárában kezdett dolgozni, mint laboráns. 1964-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki kar esti tagozatára, ahol 1970-ben vegyészmérnöki oklevelet szerzett. 1969-ben áthelyezéssel a Magyar Selyemipar Vállalat Duna Cérnázógyárába került, festődei laborvezető beosztásba. 1972-ben ismét áthelyezéssel belépett a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár

budapesti gyárába, ahol a festődében üzemmérnökként dolgozott. 1981-ben a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár vállalati központ technológiai osztályára helyezték, mint vegyésztechnológust. 1986-ban kineveztek a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár vállalati központjának termelési osztályvezetőjévé, majd 1988-ban a vállalat szervezeti átalakításakor termék-igazgatóhelyettesi beosztást kapott. 1989-ben a vállalati szervezet ismét átalakult, az újonnan létrejött Textil Kft. műszaki vezetőjévé nevezték ki. 1993-ban korengedményes nyugdíjba ment.

K.Cs., LK

Cseh László 1928–2020

Életének 92. évében eltávozott közülünk *Cseh László*, a textilnyomó szakterület kiváló mérnöke és sokak által ismert, köztisztelőben álló textiles kollégája.

Brassóban született, 1948-tól technikai fényképész ipari tanuló volt az óbudai Pamutkikészítőgyárban, ebben az üzemben tevékenykedett több évtizedig. 1950-ben érettségizett, majd az Állami Műszaki Főiskolán, ill. a Budapesti Műszaki Egyetemen tanult tovább, 1956-ban vegyészmérnöki oklevelet szerzett.

A Pamutkikészítőgyárban önálló laboratóriumi anyagvizsgáló, majd festőde-mosó szakvezető, később festékkönyha vezető volt. Ezt követően 1968-ig nyomóüzemi kolorista, 1975-ig főkolorista osztályvezető-helyettes beosztásokat töltött be. Az 1956-os forradalom utáni szakemberhiány feloldására szervezett országos koloristaképzésben előadóként működött közre, a fotótechnikai nyomóhenger hibákkal foglalkozva.

1975–76-ban a Magyar Selyemipar Vállalat Selyemkikészítőgyárában filmnyomó osztályvezetőjeként dolgozott, majd visszatért a Pamutkikészítőgyárba, végül a gyárösszevonások után a Goldberger Textilnyomógyár technológiai csoportvezetőjeként tevékenykedett 1988 évi nyugdíjba vonulásáig. Számos újítással és egy szabadalommal járult hozzá a textilnyomó szakma fejlesztéséhez. Eredményes gazdasági munkáját több kitüntetéssel – többek között kormánykitüntetéssel – ismerték el. A Budapesti Műszaki Egyetem Szenátusa 2016-ban gyémántdiplomát adományozott magasszintű mérnöki tevékenységéért.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület aktív tagja volt, a textilvegyész és kolorista szakosztály vezetőségében végzett társadalmi munkát. Az egyesület Szellemi örökség albumában 2019-ben örökítették meg életpályáját.

Tisztelettel búcsúzunk tőle, emléket kegyelettel megőrizzük, nyugodjék békében!

Holl Kamill 1956–2020

Hosszú betegség után elhunyt *Holl Kamill*, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület ellenőrző bizottságának egykori elnöke.

Holl Kamill papír- és nyomdaipari üzemmérnöki, mérnök-üzemgazdász végzettséggel rendelkezett. 1990 óta látta el a Szőnyegtisztító Kft. ügyvezetői teendőit. A vállalkozás gépparkját folyamatosan fejlesztette, a szolgáltatás logisztikáját korszerűsítette, ennek eredményeként a társaságból meghatározó textiltisztító szolgáltató jött létre. Évekig tagja volt a Textiltisztító Egyesülésnek, rendszeres előadóként működött közre az egyesülés konferenciáin. A szakmai tanfolyamokon oktatási tevékenységet is kifejtett.

Folyamatosan képezte magát, többek között Pénz-

ügyi és Számviteli Főiskolán mérnök-üzemgazdász, majd mérlegképes könyvelő, ill. okleveles könyvvizsgáló képeztést szerzett. 2002 óta volt tagja a Magyar Könyvvizsgálói Kamarának. 2010-2011-ben az ELTE jogi karán jogi szakokleveles gazdasági szakemberképzésen vett részt. Rendszeresen könyvvizsgálói feladatokat látott el, dolgozott a Perfekt-Audit Kft.-ben, amelynek résztulajdonosa és ügyvezetője volt.

2010-ben a TMTE felkérte a TEXPLAT (Nemzeti Technológiai Platform a textil- és ruhaipar megújításáért) projekt hivatalos könyvvizsgálóvá, amit nagy precizitással végzett el. 2013-tól a TMTE ellenőrző bizottságának kooptált tagja volt, 2014-ben pedig annak elnökeként választották meg és ezt a tevékenységet folytatta, ameddig egészségi állapota ezt lehetővé tette.

Emlékét kegyelettel megőrizzük, nyugodjék békében!

Böszörményi Lajos 1963–2020

Méltósággal és türelemmel viselt betegségben 2020. december 27-én eltávozott közölünk a Heavytex Újszegedi Szövő Rt. egykori osztályvezetője, *Böszörményi Lajos*.

1963. április 18-án Budapesten született, a fővárosi Fazekas Mihály Gimnáziumban érettségizett, majd a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán 1988-ban

okleveles villamosmérnökként diplomázott. 1992-ben munka mellett külkereskedelmi másoddiplomát is szerzett.

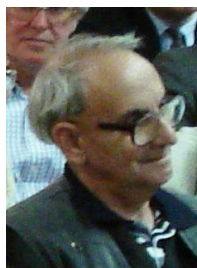
A szegedi 3S Computer System Kisszövetkezetnél helyezkedett el, ahol angol nyelvtudásának köszönhető-

en hamar megismerkedett a külkereskedelmi munkakörrel, ami pályáját végig meghatározta. Második diplomája megszerzése után, 1994-től a Heavytex Újszegedi Szövő Rt.-nél dolgozott, a külkereskedelmi osztályt vezette egészen 2003-ig, a cég megszűnéséig. Tapasztalatait felhasználva saját vállalkozást indított, a Blandix Kft.-t, amelyet élete végéig eredményesen irányított.

1995 óta tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek és egyik alapító tagja volt a Mensa HungariQa egyesületnek, 44.-ként regisztrált 1993-ban. (A Mensa egy nemzetközi egyesület, amelyet 1946-ban alapítottak Angliában. Magyarországi szervezete a Mensa HungariQa.)

Böszörményi Lajos emlékét kegyelettel megőrizzük, nyugodjék békében!

Faludi Andor 1934–2021

Január 20-án 87. életévében örökre eltávozott *Faludi Andor* – sokunk Bandi bácsija.

Az egykori Első Gyapjúmosó-gyár Pannónia utcai épületében 1986 végén megnyitott Textil- és Ruhaipari Múzeum munkatársa volt. Később az 1999-ben újjáéledt

Óbudai Textilmúzeumot segítette tanácsadóként.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben hosszú évekig aktívan tevékenykedett, idősebb korában az egyesület Ipartörténeti és Hagyományvédő Szakosztályában végzett eredményes munkát.

Emlékét tisztelettel megőrizzük, nyugodjék békében!